

TERMINAAL Ernstig ziek neemt Nederlands kampioen Nina Hoekman deel aan World Cup

Dammen met dood op de hielen

Nina Hoekman-Jankovskaya (47) vertrekt morgen naar Peking voor de finale van het toernooi om de World Cup met de acht beste damsters ter wereld. Gehoor kunnen geven aan de uitnodiging om naar China te komen, betekent voor de Zutphense meteen de eerste overwinning. Ze is terminaal ziek.

door **Harry Hekkert**

Open en positief als altijd kijkt Nina Hoekman vooruit. Ook nu haar lichaam breekbaarder en zwakker wordt, houdt ze innerlijk moed. Vorig jaar werd botkanker bij haar vastgesteld, inmiddels zijn de kwaadaardige cellen uitgezaaid; onder meer naar haar hoofd. De ziekte is niet meer te genezen.

Haar arts vertelde haar in augustus dat ze nog een half jaar te leven had. Hoekman, achtvoudig Nederlands en drievoudig vice-wereldkampioen, kan zich nog niet bij het onvermijdelijke neerleggen, maar koestert elke dag temidden van haar gezin, met het dambord binnen handbereik.

„In juli kwam ik terug van een damtoernooi, toen ik in het vliegtuig hoofdpijn kreeg. Ik dacht dat het migraine was of zo. Toen het maar niet wegging, ben ik toch naar het ziekenhuis gegaan. Na het onderzoek vertelde de dokter me dat ik een gezwel in mijn hoofd had en dat het niet te genezen was. In vergelijkbare gevallen leefden patiënten nog een half jaar. Dat was zo'n ontzettende klap voor me.” „Ik was al ziek. In 2005 en 2006 ben ik behandeld voor borstkanker, vorig jaar kwam het terug in mijn arm en been. Maar ik volgde alle behandelingen die mogelijk waren, deed precies wat de artsen mij vertelden. Ik hield steeds hoop dat het goed zou gaan, ook al omdat ik het niet anders van mijn dokter hoorde en ik me best goed voelde. Maar mijn lichaam heeft me verrast. „Na dat gesprek begon ik te beseffen dat het wel eens afgelopen kan zijn. Al kan ik me er niet bij neerleggen. Ik denk dan: 'Ik ben sterk en nog jong, waarom zou dat half jaar ook voor mij gelden?' Het zijn maar sta-

Nina Hoekman: terminaal ziek, maar toch weer Nederlands kampioen geworden.

foto GPD

tistieken.”

„Na augustus is mijn hoofd vijf keer bestraald, dat is het maximale. Ik heb elf chemokuren gehad. Nu volgt de twaalfde en voorlopig laatste. De chemo en bestraling maken

‘Ik dacht toen dat het migraine was of zo’

me heel erg moe. Ik kan dan bij wijze van spreken mijn kleine teen niet meer bewegen. Een paar dagen geleden viel ik op straat, zomaar. Ik kon niet meer op mijn benen staan. Ik ben ook vergeetachtiger. De chemo doet van alles met mijn lichaam.”

„Ik geniet nog als ik achter het dambord zit. Dammen vind ik

leuk, het is een belangrijk deel van mijn leven. Partijen naspelen doe ik niet meer. Eerder ging ik op een groot toernooi de partijen na afloop helemaal analyseren. Dat kan nu niet meer, omdat ik de energie er niet voor heb.”

„Vorige week damde ik op het NK zo goed en zo kwaad als het ging. Tussen de twee partijen op een dag heb ik veel geslapen. Ik ben dan moe en kan alleen maar slapen. Concentratie kost me veel energie.”

„Op het NK speelde ik tegen meisjes die ik zelf heb opgeleid, dat maakte het ook nog erg lastig. Ik kwam verschillende keren in tijdnood, dat was voorheen echt niets voor mij. Ik heb het NK gewonnen, maar het was van mijn kant damtechnisch niet best. Ik wilde op het NK ook zien hoe het zou gaan, of ik het vol zou houden om dagen achter elkaar op een stoel te zitten

en te spelen. Het was mijn voorbereiding op de World Cup-finale.”

„Sinds augustus stel ik mezelf doelen. Peking halen was het doel, nadat ik te horen kreeg dat ik nog maar een half jaar had. Als ik daar

‘Bondscoach kan niet over leven en dood beslissen’

straks in de zaal zit, is dat al een overwinning. Ik ben als vierde geplaatst, maar de tegenstandsters dammen op zo'n hoog niveau dat het erg lastig zal worden. Fysiek is het een uitputtingsslag. 's Morgens beginnen de partijen, later op de dag zijn er nog korte partijen en als je verliest, dam je nog vaker. Ik zie wel hoe het verloopt. Mijn hotel is

dicht bij de speelzaal, zodat ik tussendoor kan slapen.”

„Zondagavond vertrek ik met de andere Nederlandse deelnemers (jeugdwereldkampioen Roel Boomstra en Pim Meurs, red.) en bondscoach Rob Clerc. Mijn man Henk en zoon Oleg nemen een ander vliegtuig, maar gaan wel mee. Stel dat me iets overkomt, dan kan ik de bondscoach toch geen beslissing over leven en dood laten nemen? Bovendien heb ik mijn gezin graag om me heen. De vlucht zal zwaar zijn, ook al omdat het de derde dag na de chemokuur is. De derde en vierde dag voel ik me het meest ziek.”

„Peking was een eerste doel om mee te maken. De verjaardag van Oleg is mijn volgende doel. Hij wordt acht jaar. Het is een grote jongen, maar ook mijn kleintje. Ik wil zo lang mogelijk bij hem zijn.”